РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

18 декември 2007 година *

По дело C-314/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Cour de cassation (Франция) с акт от 11 юли 2006 г., постъпил в Съда на 20 юли 2006 г. в рамките на производство по дело

Société Pipeline Méditerranée et Rhône (SPMR)

срещу

Administration des douanes et droits indirects

Direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières (DNRED),

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans (докладчик), председател на състав, г-н L. Bay Larsen, г-н K.Schiemann, г-н P. Kūris и г-жа C. Toader, съдии,

* Език на производството: френски.

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н M.-A. Gaudissart, началник отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 юни 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Société Pipeline Méditerranée et Rhône (SPMR), от адв. H. Hazan, avocat,

— за френското правителство, от г-н G. De Bergues и г-н J.-Ch. Gracia, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— за полското правителство, от г-жа E. Ośniecka-Tamecka, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н J.-P. Keppenne и г-н W. Mölls, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 юли 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 14, параграф 1 от Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продукти, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти (ОВ L 76, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 129), изменена с Директива 94/74/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година (ОВ L 365, стр. 46; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 190, наричана по-нататък „Директива 92/12“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Société Pipeline Méditerranée et Rhône (SPMR) (наричано по-нататък „SPMR“), от една страна, и Administration des douanes et droits indirects [Управление на митниците и косвените данъци] (наричано по-нататък „Управлението“) и Direction nationale du renseignement et des enquêtes douanières (DNRED) [Национална дирекция за извършване на справки и митнически проверки], от друга, във връзка с акциз, който Управлението иска от SPMR да заплати върху горивото, изтекло от нефтопровод, в който този продукт се е пренасял при условията на режим на отложено плащане на акциза, вследствие на изтичания и след това на спукване на този нефтопровод.

Правна уредба

Общностно право

3 Съгласно първо съображение от Директива 92/12 „установяването и функционирането на вътрешния пазар изисква свободно движение на стоките, включително на тези, за които се дължи акциз“. Четвъртото съображение от тази

директива допълва, че „с цел да се осигури изграждането и функционирането на вътрешния пазар, акцизите следва да стават изискуеми по еднакъв начин във всички държави-членки“.

4 Както уточнява член 1, параграф 1 от нея, Директива 92/12 „установява режима на продуктите, подлежащи на облагане с акцизи и други косвени данъци, с които се облага пряко или непряко потреблението на такива продукти, с изключение на данък върху добавената стойност и данъци, въведени от Общността.“

5 Член 3, параграф 1 от тази директива, гласи:

„Настоящата директива се прилага на равнище Общност за следните продукти, така както са определени в съответните директиви:

— минерални масла,

[…]“.

6 Член 4 от посочената директива гласи, че за целите на същата следва да се прилагат следните определения:

„а) *лицензиран складодържател*: физическо или юридическо лице, имащо разрешение от компетентните власти на държава-членка в хода на своята дейност да произвежда, преработва, държи, получава и изпраща стоки, подлежащи на облагане с акциз, при условията на режим на отложено плащане на акциз съгласно правила за данъчни складове;

б) *данъчен склад*: място, където от лицензиран складодържател в хода на неговата дейност се произвеждат, преработват, държат, получават или изпращат, под режим на отложено плащане на акциз, подлежащи на облагане с акциз стоки, като се имат предвид някои условия, установени от компетентните власти на държавата-членка, в която се намира данъчният склад;

в) *режим на отложено плащане*: данъчни правила, отнасящи се до производството, преработката, държането и движението на стоки при отложено плащане на акциза;

[…]“.

7 Член 5 от Директива 92/12 предвижда:

„1. Продуктите, посочени в член 3, параграф 1, подлежат на облагане с акциз в момента на тяхното производство на територията на Общността, така както е определено в член 2, или при внасянето им на тази територия.

„Внасяне на продукт, подлежащ на облагане с акциз“ означава въвеждането на този продукт на територията на Общността […]

Въпреки това, ако при въвеждането на територията на Общността продуктът е бил поставен под митнически режим на Общността, внасянето ще се счита за осъществено, когато той престане да бъде под този режим.

2. Без да се засягат националните разпоредби и уредбата на Общността относно митническите въпроси, когато тези стоки:

— са внасяни или изнасяни за трети страни […] и поставени под един от митническите режими за отложено плащане, изброени в член 84, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 […] или в свободна зона или в свободен склад,

[…]

плащането на акциз по отношение на подлежащи на облагане с акциз стоки се счита за отложено.

[…]“.

8 Член 6, параграф 1 от тази директива гласи:

„Акцизът се дължи от момента на освобождаване за потребление или при установяване на липси, при което в съответствие с член 14, параграф 3 се дължи акциз.

Освобождаване за потребление на стоки, подлежащи на облагане с акциз, означава:

а) всяко извеждане, включително неправомерно, от режим на отложено плащане;

[…]“.

9 Член 12 от посочената директива гласи:

„Откриването и управлението на данъчни складове се извършва с разрешение на компетентните органи на държавите-членки.“

10 Съгласно член 13 от Директива 92/12:

„Лицензираният складодържател е длъжен:

а) ако е необходимо, да предостави гаранция по отношение на производството, преработката и държането, както и задължителна гаранция по отношение на движението, предмет на разпоредбите на член 15, параграф 3,

[…]

б) да спазва изискванията, определени от държавата-членка, на чиято територия е разположен данъчният склад;

[…]

д) да допуска всеки мониторинг и проверка на складовата наличност.

[…]“.

11 Член 14 от тази директива гласи:

„1. Лицензираните складодържатели се освобождават от данък по отношение на загуби, които са възникнали при прилагане на режим на отложено плащане, дължат се на случайни събития или на непреодолима сила и са установени от компетентните власти на съответната държава-членка. Това освобождаване им се предоставя, в условията на прилагане на режим отложено плащане, по отношение на загуби, които са присъщи на естеството на продуктите по време на производство, преработка, складиране и превоз. Всяка държава-членка определя условията, при които се предоставят такива освобождавания. Тези освобождавания се прилагат и по отношение на търговците, посочени в член 16, по време на превоз на продукти, към които се прилага режим на отложено плащане на акциз.

[…]

3. Без да се нарушава член 20, данъкът при липси, различни от загубите, упоменати в параграф 1, и относно загуби, за които не е предоставено освобождаването по параграф 1, се събира на основата на ставките, приложими в съответните държави-членки, в момента на възникване на надлежно установените от компетентните власти загуби, или, ако е необходимо, в момента на установяване на липсата.

[…]“.

12 Член 15, параграф 3 от горепосочената директива гласи:

„Рисковете, характерни за движението на територията на Общността, се покриват от гаранцията, предоставена от лицензирания складодържател по експедиция, както е предвидено в член 13 […]

Ако минералните масла, подлежащи на облагане с акциз, се транспортират в рамките на Общността по море или по тръбопровод, държавите-членки могат да освободят лицензираните складодържатели по експедиция от задължението за предоставяне на гаранцията, упомената в първата алинея.

[…]“.

Национално право

13 Член 158 C от Code des douanes [Митническия кодекс], който въвежда във френското право член 14, параграф 1 от Директива 92/12, гласи:

„Загубите на стоки, поставени в данъчен склад за складиране на петролни продукти, не се облагат с данък, ако се докаже пред Управлението:

1. че са резултат от случайни събития или непреодолима сила;

2. или че са присъщи на естеството на продуктите. Министърът на финансите може с постановления да определи в тази връзка максималния размер на загубите, които могат да бъдат освободени за всеки тип продукти и всеки вид превоз.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

14 SPMR, което е лицензиран складодържател, стопанисва нефтопровод, в който горивото се пренася за Швейцария при условията на режим на отложено плащане на акциза. След като установява изтичания, а впоследствие на 1 януари 1997 г. и спукване на този нефтопровод, SPMR иска на основание член 158 C от Code des douanes освобождаване от акциза, поискан от Управлението върху 795 201 l петролни продукти, за които се твърди, че са загубени. Като приема, че

условията за позоваване на непреодолима сила не са изпълнени, Управлението поддържа искането за плащане на акциз върху загубените количества, като приспада единствено количествата, съответстващи на замърсителите, събрани от почвата.

15 Управлението предявява иск за плащане срещу SPMR пред Tribunal d'instance Neuilly-sur-Seine [Районен съд Neuilly-sur-Seine]. Tribunal d'instance Neuilly-sur-Seine обаче приема, че този иск е погасен по давност.

16 Сезиран като въззивна инстанция, с решения от 17 декември 2002 г. и от 23 март 2004 г. Cour d'appel de Versailles [Апелативен съд Versailles] отменя решението на първата инстанция, като приема, че искът на Управлението е допустим и че SPMR не може да се позовава на непреодолима сила — понятие, което се характеризира със съществуването на непредвидими, непредотвратими и независещи от лицензирания складодържател обстоятелства.

17 SPMR подава жалба пред Cour de cassation [Касационния съд] срещу тези решения. SPMR по-специално възразява срещу извода на апелативния съд, че то не може да се позовава на „случайно събитие" или на „непреодолима сила" по смисъла на член 158 C от Code des douanes и следователно че е длъжно да заплати данъците и таксите върху загубените петролни продукти, като в това отношение изтъква две правни основания в подкрепа на жалбата си.

18 От една страна, SPMR твърди, че като изисква загубите на петролните продукти да са причинени от непредвидими и независещи от SPMR обстоятелства и като отказва да провери дали то е могло да предотврати изтичанията и спукването на нефтопровода, довели до тези загуби, Cour d'appel нарушава член 158 C от Code des douanes. SPMR поддържа, обратно, че само непредотвратимостта

характеризира „случайното събитие“ или „непреодолимата сила“ по смисъла на тази разпоредба.

19 От друга страна, SPMR изтъква, че то има право на освобождаването, предвидено в споменатия член 158 C, и поради това че загубите на петролни продукти, пренасяни по дефектен нефтопровод, са присъщи на естеството на тези продукти, които са течности. Фактът, че Управлението приема да не облага събраните от почвата замърсители, налагал с оглед на посоченото естество на петролните продукти тези замърсители, които не са били събрани поради естеството на почвата, също да не бъдат облагани.

20 След като посочва, че Code des douanes въвежда във френското право Директива 92/12, и след като се позовава на практиката на Съда, съгласно която понятието за непреодолима сила няма еднакво съдържание в различните области на приложение на общностното право и неговото значение трябва да бъде определено в зависимост от правния контекст, в който следва да породи правни последици, Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли понятието за непреодолима сила като причина за загуби[…], възникнали при прилагане на режим на отложено плащане по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 92/12 […], да се разбира в смисъл на непредвидими и непредотвратими обстоятелства, независещи от лицензирания складодържател, който се позовава на тях в подкрепа на искането си за освобождаване от акциз, или е достатъчно лицензираният складодържател да не е могъл да предотврати тези обстоятелства?

2) Могат ли загубите на част от продуктите, изтекли от нефтопровод, дължащи се на течното състояние на тези продукти и на особеностите на почвата,

върху която са се излели, които особености са попречили на събирането им и са довели до тяхното облагане, да се считат за присъщи на естеството на продуктите по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 92/12 […]?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос относно понятието „непреодолима сила“ по смисъла на член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12

21 Следва да се напомни, че общностният правен ред не цели по принцип да определи своите понятия на основата на една или повече национални правни системи без изрична разпоредба в този смисъл (вж. Решение от 14 януари 1982 г. по дело Corman, 64/81, Recueil, стр. 13, точка 8, Решение от 2 април 1998 г. по дело EMU Tabac и др., C-296/95, Recueil, стр. I-1605, точка 30, както и Решение от 22 май 2003 г. по дело Комисия/Германия, C-103/01, Recueil, стр. I-5369, точка 33). Доколкото в трето изречение от член 14, параграф 1 от Директива 92/12 се предвижда, че всяка държава-членка определя условията, при които се предоставят освобождаванията, предвидени в първото изречение от тази разпоредба, това препращане към националното право не засяга съдържанието или значението на понятието „непреодолима сила“ в посоченото първо изречение.

22 Всъщност съгласно четвърто съображение от Директива 92/12 акцизите следва да стават изискуеми по еднакъв начин във всички държави-членки с цел да се осигури изграждането и функционирането на вътрешния пазар. Доколкото съдържанието на понятието за непреодолима сила е фактор, който евентуално може да допринесе за определяне на изискуемостта на акциза, това понятие по необходимост придобива самостоятелен характер и трябва да бъде осигурено еднаквото му тълкуване във всички държави-членки.

23 Съгласно постоянната съдебна практика, установена в различни области като тази на правната уредба по отношение на земеделието или правилата относно сроковете за предявяване на искове, посочени в член 45 от Статута на Съда, понятието за непреодолима сила не обхваща само абсолютната невъзможност, а трябва да се разбира в смисъл на извънредни и непредвидими, външни за икономическия оператор обстоятелства, чиито последици не са могли да бъдат избегнати въпреки положената дължима грижа (вж. в този смисъл Решение от 15 декември 1994 г. по дело Bayer/Комисия, C-195/91 P, Recueil, стр. I-5619, точка 31, както и Решение от 17 октомври 2002 г. по дело Parras Medina, C-208/01, Recueil, стр. I-8955, точка 19 и цитираната съдебна практика).

24 Следователно както Съдът вече е уточнил, понятието за непреодолима сила включва обективен елемент, свързан с извънредни и външни за икономическия оператор обстоятелства, и субективен елемент, произтичащ от задължението на заинтересувания да се предпази от последиците на извънредното събитие, като вземе подходящи мерки, без да прави прекалени жертви (вж. в този смисъл Решение по дело Bayer/Комисия, посочено по-горе, точка 32 и Определение от 18 януари 2005 г. по дело Zuazaga Meabe/СХВП, C-325/03 P, Recueil, стр. I-403, точка 25).

25 От установената съдебната практика обаче е видно също, че тъй като понятието за непреодолима сила няма еднакво съдържание в различните области на приложение на общностното право, неговото значение трябва да бъде определено в зависимост от правния контекст, в който следва да породи правни последици (вж. Решение от 13 октомври 1993 г. по дело An Bord Bainne Co-operative и Compagnie Inter-Agra, C-124/92, Recueil, стр. I-5061, точка 10, както и Решение от 29 септември 1998 г. по дело First City Trading и др., C-263/97, Recueil, стр. I-5537, точка 41).

26 Следователно трябва да се разгледа дали относно понятието „непреодолима сила“ по смисъла на член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12, контекстът и крайната цел на тази директива налагат съставните елементи на непреодолимата сила, установени в посочената в точка 23 от настоящото решение практика на Съда, да се тълкуват и прилагат по особен начин.

27 В тази връзка от първо и четвърто съображение от Директива 92/12 произтича, че същата има за цел да осигури изграждането и функционирането на вътрешния пазар за стоките, за които се дължи акциз, и поради това установява общ режим, при който акцизите следва да стават изискуеми по еднакъв начин във всички държави-членки.

28 Съгласно член 5, параграф 1 от Директива 92/12 продуктите, посочени в член 3, параграф 1 от тази директива, сред които са минералните масла, подлежат на облагане с акциз в момента на тяхното производство на територията на Общността или при внасянето им на тази територия. Макар правопораждащият факт за акциза да е производството или внасянето на съответните продукти на посочената територия, съгласно член 6, параграф 1 от горепосочената директива този данък се дължи едва от момента на освобождаване за потребление или при установяване на липси, при което в съответствие с член 14, параграф 3 от същата директива се дължи акциз. Съгласно споменатия член 6, параграф 1 като освобождаване за потребление се разглежда и всяко извеждане, включително неправомерно, от режим на отложено плащане.

29 Член 14, параграф 3 от Директива 92/12 предвижда, че без да се нарушава член 20 от същата директива, данъкът при липси, различни от загубите, упоменати в параграф 1 от споменатия член 14, и относно загуби, за които не е предоставено освобождаването по споменатия параграф 1, се събира на основата на ставките, приложими в съответните държави-членки, в момента на възникване на надлежно установените от компетентните власти загуби, или евентуално в момента на установяване на липсата.

30 От систематичното тълкуване на всички разпоредби, посочени в предходните две точки от настоящото решение, произтича, че минералните масла подлежат на облагане с акциз единствено поради производството или внасянето им на територията на Общността и че по принцип акциз се дължи също при липси

и загуби, за които не е предоставено освобождаване от компетентните органи. Освобождаването, предвидено в член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12 за загубите, които се дължат на непреодолима сила, представлява отклонение от това общо правило, което следователно трябва да бъде предмет на стриктно тълкуване, както посочва генералният адвокат в точка 43 от заключението си.

31 Тълкуването на понятието за непреодолима сила, възприето от Съда в други области на общностното право и напомнено в точка 23 от настоящото решение, следва тогава да се приложи и по отношение на член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12. Следователно лицензираният складодържател може да иска предвиденото в тази разпоредба освобождаване, ако докаже съществуването на външни за него, извънредни и непредвидими обстоятелства, чиито последици не са могли да бъдат избегнати въпреки положената дължима грижа.

32 В това отношение следва обаче да се приеме, както поддържа Комисията на Европейските общности, че прилагането на тези условия в контекста на член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12 не трябва да води до налагането на неограничена отговорност на лицензирания складодържател за загубите на продукти, които се намират под режим на отложено плащане.

33 По-конкретно условието, съгласно което обстоятелствата, свързани с такива загуби, трябва да бъдат външни за лицензирания складодържател, не се ограничава само до обстоятелства, които са външни за същия в материален или физически смисъл. Това условие следва по-скоро да се тълкува като отнасящо се до обстоятелства, които обективно възникват независимо от лицензирания складодържател или не се включват в обхвата на неговата отговорност (относно последния аспект вж. по аналогия Решение от 5 февруари 1987 г. по дело Denkavit, 145/85, Recueil, стр. 565, точка 16).

34 Що се отнася до обстоятелствата по главното производство, от предоставената на Съда преписка е видно, че SPMR твърди пред националните юрисдикции, че изтичанията от въпросния нефтопровод и впоследствие спукването на същия, които са предизвикали загубите, във връзка с които това дружество желае да получи освобождаване, се дължат на корозионно спукване, което е било непознато към момента на осъществяването на фактите и следователно не е могло да бъде установено с наличните тогава технически средства.

35 Макар по принцип отговорен за техническата неизправност на съоръжението да е този, който го стопанисва, възможно е корозионно явление като описаното в предходната точка от настоящото решение да се разглежда като случай на „непреодолима сила“ по смисъла на член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12, доколкото неговото възникване не е могло по никакъв начин да бъде предвидено, като се има предвид равнището на наличните технологични познания по това време, и следователно доколкото лицензираният складодържател не е имал никаква възможност за контрол върху същото. Задължение на националните юрисдикции е да проверят дали тези условия са изпълнени в случая по главното производство.

36 По отношение на условието, съгласно което лицензираният складодържател трябва да докаже, че е положил дължимата грижа, SPMR и Комисията изтъкват, че то е изпълнено, когато се установи, че съответният икономически оператор се е съобразил с приложимите технически правила.

37 Въпреки че спазването на техническите предписания относно качеството, изграждането, поддържането и стопанисването на нефтопровод може да се разглежда като необходимо условие за установяване на съществуването на добросъвестно поведение, това спазване само по себе си не е решаващо. В действителност достатъчната грижа предполага освен това продължителни активни действия, насочени към установяване и оценка на потенциалните рискове, както и възможност за вземане на подходящи и ефикасни мерки, за да се предотврати тяхното настъпване.

38 От друга страна нито фактът, че съгласно член 12 от Директива 92/12 откриването и управлението на данъчни складове — като нефтопровод при обстоятелства като тези по главното производство — се извършва с разрешение на компетентните органи на държавите-членки, нито фактът, че лицензираният складодържател е обвързан със задълженията, изброени в член 13 от тази директива, по-специално със задължението да допуска всеки мониторинг, нито фактът, че от член 15, параграф 3, втора алинея от горепосочената директива относно възможността за освобождаване — във връзка с преноса на минералните масла по тръбопровод — от задължението за предоставяне на гаранция за покриване на рисковете, характерни за движението на територията на Общността, може да се направи заключение, че общностният законодател счита преноса чрез нефтопровод за сигурен, представляват релевантни фактори за определяне дали условията за наличието на непреодолима сила са изпълнени. Всъщност, както подчертава генералният адвокат в точки 46 и 47 от заключението си, от една страна, разрешението на лицензирания складодържател, както и мониторингът, на който е подложен съгласно споменатия член 13, имат за цел единствено да гарантират, че този складодържател е достатъчно надежден за целите на режима на отложено плащане, а от друга страна, предоставянето от компетентните органи на държава-членка на разрешение за откриването и управлението на данъчен склад не обвързва тяхната отговорност по отношение на акциза върху продуктите, загубени поради техническа неизправност на разрешеното средство за пренос.

39 На последно място, не може да се приеме, че акциз не се дължи за загубените продукти, поради съображението че същите никога не са освобождавани за потребление, както се изисква от член 6, параграф 1 от Директива 92/12 като условие за изискуемост на данъка. Всъщност, както е изложено в точка 30 от настоящото решение, минералните масла подлежат на облагане с акциз единствено поради производството или внасянето им на територията на Общността и по принцип акциз се дължи и при липси и загуби, за които не е предоставено освобождаване от компетентните органи. Следователно освобождаването за потребление не е определящо за възникването на данъчното задължение.

40 С оглед на изложените по-горе съображения на първия въпрос следва се отговори, че понятието „непреодолима сила“ по смисъла на член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12 обхваща извънредните и непредвидими, външни за лицензирания складодържател обстоятелства, чиито последици не

са могли да бъдат избегнати въпреки положената от същия дължима грижа. Условието, съгласно което обстоятелствата трябва да бъдат външни за лицензирания складодържател, не се ограничава само до обстоятелства, които са външни за същия в материален или физически смисъл, а се отнася и до обстоятелства, които обективно възникват независимо от лицензирания складодържател или не се включват в обхвата на неговата отговорност.

По втория въпрос относно понятието за „загуби, които са присъщи на естеството на продуктите“ по смисъла на член 14, параграф 1, второ изречение от Директива 92/12

41 С втория си въпрос препращащата юрисдикция цели по същество да се установи дали загубите на част от петролните продукти, изтекли от нефтопровод, дължащи се на течното състояние на тези продукти и на особеностите на почвата, върху която са се излели, които особености са попречили на събирането им, могат да се считат за „загуби, които са присъщи на естеството на продуктите“ по смисъла на член 14, параграф 1, второ изречение от Директива 92/12.

42 Съгласно самия текст на тази разпоредба същата се прилага само за загуби, които са присъщи на естеството на продуктите и са възникнали при някои операции, посочени изчерпателно, сред които е и превозът. Докато понятието за загуби, които са присъщи на естеството на продуктите, може, както отбелязва италианското правителство, да включва загуби, наречени „технически“, то същото не може да обхване случайните загуби.

43 Освен това тъй като освобождаването, предвидено за такива загуби, които се дължат на естествена фира, е различно от предвиденото в първото изречение на член 14, параграф 1 от Директива 92/12 за загубите, които се дължат на

случайни събития или непреодолима сила, първото освобождаване не може да се тълкува разширително, за да обхване положенията, при които условията за искане на второто освобождаване не са изпълнени.

44 Следователно на втория въпрос следва да се отговори, че загубите на част от продуктите, изтекли от нефтопровод, дължащи се на течното състояние на тези продукти и на особеностите на почвата, върху която са се излели, които особености са попречили на събирането им, не могат да се считат за „загуби, които са присъщи на естеството на продуктите“ по смисъла на член 14, параграф 1, второ изречение от Директива 92/12.

По съдебните разноски

45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Понятието „непреодолима сила“ по смисъла на член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продукти, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти, изменена с Директива 94/74/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година,

обхваща извънредните и непредвидими, външни за лицензирания складодържател обстоятелства, чиито последици не са могли да бъдат избегнати въпреки положената от същия дължима грижа. Условието, съгласно което обстоятелствата трябва да бъдат външни за лицензирания складодържател, не се ограничава само до обстоятелства, които са външни за същия в материален или физически смисъл, а се отнася и до обстоятелства, които обективно възникват независимо от лицензирания складодържател или не се включват в обхвата на неговата отговорност.

2) Загубите на част от продуктите, изтекли от нефтопровод, дължащи се на течното състояние на тези продукти и на особеностите на почвата, върху която са се излели, които особености са попречили на събирането им, не могат да се считат за „загуби, които са присъщи на естеството на продуктите“ по смисъла на член 14, параграф 1, второ изречение от Директива 92/12, изменена с Директива 94/74.

Подписи